

Întrebările preliminare

- 1) Încheierea unui contract prin care o societate închiriază unei alte societăți un imobil în care anterior se desfășurau activități specifice alimentației publice într-un restaurant, împreună cu toate mijloacele fixe și obiectele de inventar, societatea chiriașă continuând aceeași activitate de alimentație publică într-un restaurant cu aceeași denumire utilizată anterior reprezintă un transfer al afacerii în sensul articolului 19 și al articolului 29 din Directiva 2006/112/CE ⁽¹⁾?
- 2) În cazul în care răspunsul la întrebarea 1 este negativ, este operațiunea descrisă un serviciu care se califică drept închiriere de bunuri imobile în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (l) din Directiva TVA sau un serviciu complex care nu se califică drept închiriere de bunuri imobile, taxabil prin efectul legii?

⁽¹⁾ JO 2006 L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol.3, p. 7

Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Darmstadt (Germania) la 11 ianuarie 2018 – TopFit e.V., Daniele Biff/den Deutschen Leichtathletikverband e.V.

(Cauza C-22/18)

(2018/C 123/17)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Darmstadt

Părțile din procedura principală

Reclamanți: TopFit e.V., Daniele Biffi

Pârâtă: Deutscher Leichtathletikverband e.V.

Întrebările preliminare

- 1) Articolele 18, 21 și 165 TFUE trebuie interpretate în sensul că o dispoziție a regulamentului de organizare a activității de atletism al unei federații dintr-un stat membru, care prevede că participarea la campionatele naționale este condiționată de deținerea cetățeniei statului membru respectiv, constituie o discriminare inadmisibilă?
- 2) Articolele 18, 21 și 165 TFUE trebuie interpretate în sensul că o federație dintr-un stat membru discriminează în mod inadmisibil sportivii amatori din alt stat membru care nu dețin cetățenia primului stat prin faptul că, deși le permite să participe la campionate naționale, aceștia nu pot să concureze decât „în afara competiției” sau „fără evaluarea performanței” și nu au dreptul să participe la cursa finală sau la competiția finală?
- 3) Articolele 18, 21 și 165 TFUE trebuie interpretate în sensul că o federație dintr-un stat membru discriminează în mod inadmisibil sportivii amatori din alt stat membru care nu dețin cetățenia primului stat prin faptul că îi exclude de la acordarea unor titluri naționale, respectiv nu îi include în clasament?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Administrativen sad Sofia-grad (Bulgaria) la 17 ianuarie 2018 – „Elektrorazpredelenie Yug” EAD/Komisija za energiyno i vodno regulirane (KEVR)

(Cauza C-31/18)

(2018/C 123/18)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Administrativen sad Sofia-grad

Părțile din procedura principală

Reclamantă: „Elektrozpredelenie Yug” EAD

Pârâtă: Komisia za energiyno i vodno regulirane (KEVR)

Întrebările preliminare

- 1) Dispozițiile articolului 2 punctele 3 și 5 din Directiva 2009/72/CE⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că singurul criteriu de delimitare a rețelei de distribuție de rețeaua de transport și, în mod corespunzător, a activității „distribuție” de energie electrică, de activitatea „transport” de energie electrică este nivelul de tensiune și că, în pofida libertății de care dispun de a aloca utilizatorii sistemului unuia dintre tipurile de rețea (de transport sau de distribuție), statelor membre nu le este permis să introducă dreptul de proprietate asupra activelor utilizate în scopul exercitării acestor activități drept criteriu suplimentar de diferențiere între activitățile de transport și cele de distribuție?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, consumatorii conectați la rețeaua de medie tensiune trebuie tratați întotdeauna ca clienți ai operatorului rețelei de distribuție care deține o licență pentru teritoriul respectiv, indiferent de cine este proprietarul echipamentelor la care sunt conectate în mod direct instalațiile electrice ale clienților și indiferent de contractele încheiate de clienți în mod direct cu operatorul rețelei de transport?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, dispoziții naționale precum articolul 1 punctul 44 coroborat cu punctul 20 din Normele complementare la Legea energiei, potrivit cărora „transport de energie electrică” înseamnă transportul de energie electrică în rețeaua de transport, iar „rețea de transport de energie electrică” înseamnă ansamblul cablurilor și echipamentelor electrice care servesc transportului, transformării energiei electrice de înaltă tensiune în energie electrică de medie tensiune și redistribuirii fluxurilor de energie, sunt admisibile în conformitate cu sensul și cu finalitatea Directivei 2009/72/CE? În aceleași condiții, sunt admisibile dispoziții naționale precum cea de la articolul 88 alineatul 1 din Legea energiei, care prevede că: „Activitatea de distribuție de energie electrică și cea de exploatare a rețelelor de distribuție de energie electrică vor fi exercitate de operatorii rețelelor de distribuție care dețin asemenea rețele pe un teritoriu determinat și care au dobândit o licență pentru distribuția de energie electrică pe acest teritoriu”?

⁽¹⁾ Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE (JO 2009, L 211, p. 55).

Acțiune introdusă la 14 februarie 2018 – Comisia Europeană/Republica Italiană

(Cauza C-122/18)

(2018/C 123/19)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Gattinara și C. Zadra, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- Declararea faptului că, întrucât nu a adoptat și continuă să nu adopte măsurile necesare pentru a garanta că autoritățile publice nu depășesc termenele de 30 sau de 60 de zile calendaristice pentru efectuarea plății datoriilor lor comerciale, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (JO L 48, p. 1) și în special obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 din directiva menționată;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.